

ÎN RĂCOAREA DIMINEȚII

de Rev. Petru Lascău

TREBUIE SĂ VĂ NAȘTEȚI DIN NOU !

În sfârșit, a venit Revoluția. A venit cu tăvălugul ei de sînge strivindu-ne copiii, aruncîndu-ne în neantul unei bestialități despre care fusesem învățați, pe care o bănuiam, o intuiam cu acele tainice celule ale subconștientului. A venit însă și supernova acelei bucurii euforice în care o țară întreagă cînta ca un toreador biruitor: “Ole, Ole, Ceaușescu nu mai e! Confruntarea dintre om și fiară s-a terminat în străpungerea bestiei roșii. Au început apoi schimbările. Și Doamne că multe mai trebuie schimbate! Schimbînd zi de zi cîte ceva, înaintăm parcă pe-un drum nădăjduind că fiecare colină din orizont este sfîrșitului, ca apoi ajunși acolo să constatăm o și mai lungă porțiune spre un alt orizont mereu parcă mai depărtat. O schimbare, apoi alta și apoi alta și descoperim în fmal că în defmitiv, totul trebuie schimbat sau poate că nu trebuie schimbat decît ceea ce este cel mai schimbător, inima noastră, omul, noi înșine.

Orice revoluție, orice zvîrcolire socială, orice luptă, orice izbîndă, n-a făcut decît să ne înșele mereu și mereu de-a lungul istoriei, că putem schimba orice, societatea, sistemul politic, economic, condiții de trai etc. numai și numai să nu declanșăm cea mai mare și mai profundă revoluție, schimbarea de noi înșine. Și rînd pe rînd, le-am încercat pe toate, probînd mereu doar, doar lumea s-ar putea schimba fără ca să simțim noi durerile nașterii din nou.

Isus Cristos, spunea într-o noapte înstelată, unui învățător al Legii din Israel: “Trebuie să vă nașteți din nou!”. Nu există altă soluție pentru un mîine luminos, pentru o lume mai bună, dacă noi locuitorii ei nu ne vom naște din nou, nu ne vom schimba, nu vom deveni alții.

Savantul era dornic de o altă viață; visa o reformă, voia să știe exact ce să facă pentru a fi demn de eternitate. Isus nu a avut nici un alt răspuns decît: “Trebuie să vă nașteți din nou!”

Știm de două mii de ani acest adevăr și încă ne încăpățînăm să credem că lumea se poate schimba fără ca noi să participăm cu întreaga noastră ființă.

Nu vreau să minimalizez cu nimic binecuvîntarea marilor izbîndi ale revoluției din țară, dar aș vrea să strig cu tăria clătînării sfîncilor în munți; nevoia de-a ne schimba fiecare din noi, pentru că fără această schimbare interioară vom sfîrși să robim din nou altor tirani, altui sistem doctrinar inuman, altei utopii. Știm că tot mai mulți oameni de bine vizionari inspirați ai neamului, lansează acum chemarea la o revoluție interioară a țării. Știu că nu spun noutăți și nici nu vreau să scriu lucruri noi ci să subliniez și eu la rîndul meu acest vechi adevăr, decînd omul pe pămînt. Omul este măsura tuturor lucrurilor; și pentru a se măsura corect, avem nevoie de-un etalon corect. Cunoașterea lumii înconjurătoare, evaluarea ei, folosirea darului divin al planetei pe care viețuim, depind de noblețea caracterului nostru.

Cineva spunea: “Pămîntul are cancer și cancerul lui este omul!”. Schimbarea noastră dintr-un blestem într-o binecuvîntare a planetei se poate face doar prin această renunțare interioară pe care Biblia o numește naștere din nou: “Trebuie să vă nașteți din nou!”.

Există actual în România părerea unanimă că numai o reîntoarcere a țării spre creștinism spre religie, spre Biserică, poate produce această naștere din nou a neamului. Este corectă și Biblică o asemenea părere pe care, tot mai des o înîlnești în coloanele ziarelor românești. De toată cinstea și de toată lauda, este acțiunea ziarului Adevărul, care la fiecare număr pe prima pagină în dreapta sus, la loc de cinste pun un citat din Sfintele Scripturi. Nu poate exista nici un “Adevăr” fără Adevărul Cărții Cărților.

“Veți cunoaște Adevărul și Adevărul vă va face slobozi!”. Trebuie scrise, precizate aici cîteva lucruri. Ne vom apropia deci de Scripturi, dar cu ce scop? Vom folosi adevărul lor pentru a-l monopoliza și a-i schimba pe alții cu el, sau ne vom apropia de el pentru a fi schimbați de el? Există aici o dramatică diferență. Cei ce cunosc adevărul și nu se lasă născuți din nou de el, vor sfîrși prin a impune altora tirania cunoașterii lor. Țara nu are nevoie, cum n-a avut niciodată de oameni ce posedă adevărul; ci de oameni posedați de adevăr, așa cum Biserica nu are nevoie de oameni care au Duhul Sfînt ci de oameni care sînt ai Duhului Sfînt. Există aici diferența accentului. Va fi religia noastră centrată în Adevăr sau ea ne va avea pe noi ca axă centrală? Va fi adevărul meu sau eu voi fi al Adevărului? Va fi Biblia mea credința mea, biserica mea, sau eu voi aparține Bibliei, credinței și bisericii?

Revelația nu va întârzia să vină. Cei ce impun "adevărul" lor altora nu sînt decit tirani cu semnul crucii cu nimic mai buni ca cei cu secera și ciocanul pe stema lor. Nu putem și nu avem voie ca dintr-o tiranie atee centralizată să eșuăm într-o tiranie religioasă centralizată. Apreciem efortul și viziunea actualilor lideri ai României, de-a încuraja religia creștină în România, dar oare sîntem pe deplin suficient de maturi să putem respecta părerea și credința altuia chiar dacă e diferită de a noastră? Am învățat oare toleranța iubirii aproapelui? Dacă nu, nu sîntem încă născuți din nou, nu sîntem pregătiți pentru a participa activ la renașterea spirituală a neamului nostru.

Lumea creată de Dumnezeu este o lume a diversității și armoniile sale sînt realizate prin aportul unui infinit număr de părți diferite una de alta. Ar fi o excepție de la un principiu divin cosmic ca în Biserica Sa El să pretindă uniformitate. De aceea există o singură credință, înțeleasă, trăită și experimentată diferit de ciți oameni diferiți există în lume. Apostolul Pavel aseamănă mulțimea celor credincioși cu unitatea în diversitate a unui TRUP care este BISERICA - Trupul lui Cristos, în care fiecare sîntem mădulare diferite unul de altul doar cooperînd sub imperiul iubirii spre sănătatea și ființarea întregului. A ne exclude reciproc, a ne dușmăni sau numai a ne ignora existența; este la fel de absurd ca mîna mea să refuze să admită existența ochii lor mei, și să coopereze cu ei, sau să accepte rolul picioarelor.

Este foarte adevărat că zilnic în trupul meu există conflicte între organele care-l alcătuiesc. Nesațul stomacului, crează probleme ficatului crează sarcini suplimentare coloanei vertebrale și am putea continua la nesfîrșit; șirul conflictelor interioare! Dar cu toate acestea, exist ca ființă, rezolvîndu-mi aceste conflicte în cooperarea iubirii tuturor părților ce mă compun. Suferința unuia implică suferința tuturor. Analogia apostolului poate fi extinsă și la trupul țării. Avem conflicte încă dar ele se pot și trebuie să fie rezolvate în iubirea întregului, în ascultarea deciziilor Capului; care este și trebuie întotdeauna să fie CRISTOS Domnul.

Nu numai iubirea între părțile acestui întreg trebuie să ne fie corolarul ci și raportarea noastră de la individ la organizația creștine; la regimul standard moral și de învățătură, care este și trebuie să fie singura SCRIPTURĂ.

Dorința și lupta unora de-a păstra Scriptura numai pentru inițiați, numai pe altarul bisericii, intru beneficiul exclusiv al preotului, nu este decît o încercare de-a deține monopolul adevărului de a-l folosi împotriva altora, de a înrobi pe neinițiați. Ea este o expresie a goanei după putere, a unor oameni ce nu se lasă schimbați de Scriptură, ci vor s-o folosească pentru beneficiul lor material.